

Να φέρω κι εγώ κυρία τις κόκκινες γαλότσες μου;

- *Τι κάνουν όλα αυτά τα παιδάκια στη χώρα μας;*
- *Γιατί έφυγαν από το σπίτι τους και άφησαν τα παιχνίδια τους και το σχολείο τους;*
- *Έχουν παπούτσια για να περπατήσουν τόσο μακριά;*

Με αφορμή τις ερωτήσεις των παιδιών, που έρχονται μέσα από το κοινωνικό τους περιβάλλον και τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης (ίντερνετ, τηλεόραση) συζητάμε το πώς θα μπορούσαμε να βοηθήσουμε έτσι ώστε να είναι χαρούμενα αυτά τα παιδιά. Ο λόγος βέβαια γίνεται για τα προσφυγόπουλα. Οι ιδέες των παιδιών πέφτουν σαν βροχή και μας αφήνουν άφωνους.

- *Να φέρω τα παιχνίδια μου για να τα μοιραστούμε; Πού όμως θα τα πάμε αφού συνέχεια περπατούν και δε στέκονται σε ένα σημείο;*
- *Τότε να φέρω τα παπούτσια μου που δε μου κάνουν πια;*

Η συζήτηση άναψε και τα παιδιά άρχισαν να μιλούν για όσα έχουν ακούσει για τους ανθρώπους που αναγκάζονται να φύγουν από τη χώρα τους, που κινδυνεύουν. Τα παιδιά συνέχισαν να μας εκπλήσσουν (όπως άλλωστε γίνεται συχνά) με τη διάθεση να προσφέρουν κάτι δικό τους. Με τις δυνατότητές τους, τις ικανότητές να ξεπερνούν εμπόδια – όπως χαρακτηριστικά απάντησε ένα από τα παιδιά στην ερώτηση που τέθηκε ‘πού θα τους βρούμε να τους προσφέρουμε τα δώρα μας’, η απάντηση αποστομωτική ‘εκεί που θα είναι πολλοί μαζεμένοι άνθρωποι και θα κάνουν ησυχία γιατί φοβούνται’!!!

Η στην ερώτηση ‘πώς θα βρουν τη χώρα που θέλουν να φτάσουν’, η απάντηση σκέτος θησαυρός ‘θα τους δώσουμε το χάρτη και την πυξίδα

που έχουμε εμείς στην τάξη, όταν ψάχναμε θησαυρούς στην αυλή μας και παίζαμε τους πειρατές’.

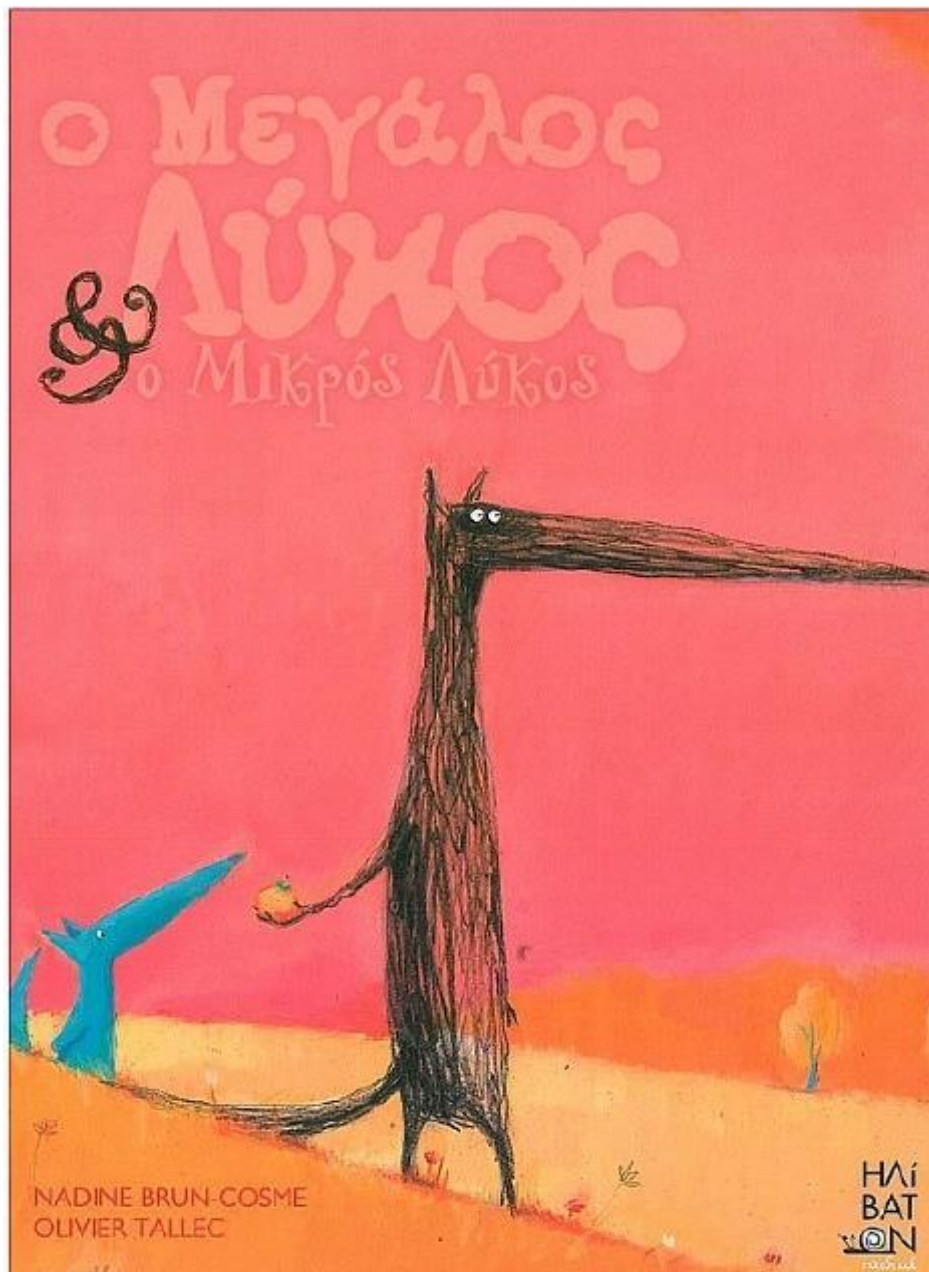
Ένα παιδί είπε ότι θέλει να προσφέρει στους πρόσφυγες μαγικά φωσφοριζέ ραβδάκια, για να τους δείχνει το δρόμο το βράδυ μέσα στο σκοτάδι.

Κάποιο άλλο παιδί είδε ένα όνειρο ότι ακολουθούσε τον μπαμπά του χωρίς παπούτσια. Και θα ήθελε να υπάρχουν άνθρωποι να του χαρίσουν τα παπούτσια τους.

Έτσι λοιπόν δημιουργήθηκε στο μυαλό μας η ανάγκη για μια βιωματική παιδαγωγική πράξη προς τα προσφυγόπουλα, από τα ίδια τα παιδιά. Φέρανε λοιπόν τα παιδιά την άλλη μέρα τηνπραμάτεια τους.

Αφηγηθήκαμε το παραμύθι ‘**Ο μεγάλος λύκος και ο μικρός λύκος**’ μπλέκοντας στοιχεία από την πραγματική ιστορία των παιδιών όπως ο Ζαχαριάν και ο Τζαφαρή που γνωρίσαμε μέσα από τη δράση μας. Και το παραμύθι μας βγαίνει στο συμπέρασμα πως μόνο ο καιρός περνά και φανερώνει τις αλήθειες, απαντά στις καχυποψίες αρνητικά ή θετικά, διαψεύδει ή δικαιώνει. Αλλά πάντα κάτι κάνει. Στην περίπτωση μας ο μικρός Λύκος παραμένει ο ίδιος. Εκείνος που άλλαξε ήταν ο μεγάλος Λύκος. Αρχίζει να τον νοιάζεται, να βλέπει κάποιον άλλον πέρα από τον εαυτό του, να ζει με κάποιον άλλον και όχι μόνος όπως μέχρι τώρα.

Ολοκληρώνοντας τη δράση μας, παίξαμε ομαδικά παιχνίδια, εκφράζοντας τα συναισθήματά μας, προάγοντας τη συνεργατικότητα, λυτρώνοντας τα παιδιά από φόβους, δημιουργώντας χαρά, αισιοδοξία και ασφάλεια.

Μέσα από μια δράση αλληλεγγύης, πόσα συμπυκνωμένα μηνύματα και συναισθήματα: η προσφορά, η χαρά του να δίνω, το σμίξιμο όλων των παιδιών σε μια ομάδα που παίρνει ικανοποίηση από την εκπλήρωση του ίδιου στόχου, η εμπλοκή των γονιών σε όλη τη δράση και η χαρά της συμμετοχής. Μπαίνουν οι βάσεις για την αποδοχή της διαφορετικότητας και του σεβασμού της ανθρώπινης υπόστασης.

Ως παιδαγωγοί, νιώθουμε περήφανες και συγκινημένες για τα παιδιά μας, για την υπευθυνότητά τους και κυρίως για την ευαισθησία τους.

9^{ος} Παιδικός Σταθμός

Οι παιδαγωγοί

Πελαγία Μπίκα
Τάνια Αναστίογλου